

Θέμα

Αιτιολογίας επάρκεια, Νόμου εφαρμογή και ερμηνεία, Προσωπικού χαρακτήρα δεδομένα, Πλάνη νομική.

Περίληψη:

Δίχως δικαίωμα η επεξεργασία προσωπικών δεδομένων, με τη γνώση καταδικαστικών αποφάσεων σε βάρος του μηνυτή και την ανακοίνωση του περιεχομένου των σε αρχές που δεν είναι δικαστικές. Ορθή και αιτιολογημένη καταδίκη του κατηγορουμένου. Αόριστος ο λόγος για συγγνωστή νομική πλάνη και μη νόμιμος ο ισχυρισμός ότι προέβη στην επεξεργασία προκείμενου να υπερασπίσει τον εαυτό του αφού δεν ανακοίνωσε τα προσωπικά δεδομένα στις δικαστικές αρχές, αλλά σε τρίτους που δεν είχαν δικαίωμα να λάβουν γνώση αυτών. Απορρίπτει.

Αριθμός 1381/2009

**ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
ΣΤ' Ποινικό Τμήμα**

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Εμμανουήλ Καλούδη, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Αιμιλία Λίτινα, Ανδρέα Τσόλια, Ανδρέα Δουλγεράκη - Εισηγητή και Γεώργιο Αδαμόπουλο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 5 Μαΐου 2009, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Δημητρίου - Πριάμου Λεκκού (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και της Γραμματέως Πελαγίας Λόζιου, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσείοντος - κατηγορουμένου Χ1 που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Νικόλαο Χατζή, περί αναιρέσεως της 811/2008 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Πειραιώς.

Το Τριμελές Εφετείο Πειραιώς, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή και ο αναιρεσείων - κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 9.2.2009 αίτησή του αναιρέσεως και στο από 15.4.2009 δικόγραφο προσθέτων λόγων, που καταχωρίστηκαν στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 389/2009.

Αφού άκουσε

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσείοντος, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά, καθώς και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να απορριφθούν η προκείμενη αίτηση αναιρέσεως και οι πρόσθετοι αυτής λόγοι.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1) Κατά το άρθρο 22 παρ. 2, 4, 6, του Ν.2472/1997, 1) όποιος, κατά παράβαση του άρθρου 7 του παρόντος νόμου, διατηρεί αρχείο χωρίς την άδεια ή κατά παράβαση των όρων και προϋποθέσεων της αδείας της Αρχής, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός (1) έτους και χρηματική ποινή τουλάχιστον ενός εκατομμυρίου (1.000.000) δραχμών έως πέντε (5.000.000) δραχμών (παρ. 2),

2) όποιος χωρίς δικαίωμα επεμβαίνει, με οποιονδήποτε τρόπο, σε αρχείο δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα ή λαμβάνει γνώση των δεδομένων αυτών ή τα αφαιρεί, αλλοιώνει, βλάπτει, καταστρέφει, επεξεργάζεται, μεταδίδει, ανακοινώνει, τα καθιστά προσιτά σε μη δικαιούμενα πρόσωπα ή επιτρέπει στα πρόσωπα αυτά να λάβουν γνώση των εν λόγω δεδομένων ή τα εκμεταλλεύεται με οποιονδήποτε τρόπο, τιμωρείται με φυλάκιση και χρηματική ποινή και αν πρόκειται για ευαίσθητα δεδομένα, με φυλάκιση τουλάχιστον ενός (1) έτους και χρηματική ποινή τουλάχιστον ενός εκατομμυρίου, έως δέκα εκατομμυρίων, αν η πράξη δεν τιμωρείται βαρύτερα από άλλες διατάξεις (παρ. 4) και

3) αν ο υπαίτιος των πράξεων των παρ. 1 έως και 5 του παρόντος άρθρου είχε σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο περιουσιακό όφελος ή να βλάψει τρίτον, επιβάλλεται κάθειρξη έως 10 ετών και χρηματική ποινή τουλάχιστον δύο εκατομμυρίων δραχμών έως δέκα εκατομμυρίων δραχμών (παρ. 6).

Περαιτέρω, κατά το άρθρο 2 εδ. α, β, γ και δ του αυτού νόμου

α) **δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα** συνιστά κάθε πληροφορία που αναφέρεται στο υποκείμενο των δεδομένων,

β) **ευαίσθητα δεδομένα** είναι αυτά που αφορούν τη φυλετική ή εθνική προέλευση, τα πολιτικά φρονήματα, τις θρησκευτικές ή φιλοσοφικές πεποιθήσεις, τη συμμετοχή σε ένωση, σωματείο και συνδικαλιστική οργάνωση, την υγεία, την κοινωνική πρόνοια και την ερωτική ζωή, καθώς και τα σχετικά με ποινικές διώξεις ή καταδίκες,

γ) **υποκείμενο** των δεδομένων είναι το φυσικό πρόσωπο στο οποίο αναφέρονται τα δεδομένα και του οποίου η ταυτότητα είναι γνωστή ή μπορεί να εξακριβωθεί, δηλαδή μπορεί να προσδιορισθεί αμέσως ή εμμέσως, ιδίως βάσει αριθμού ταυτότητας ή βάσει ενός ή περισσότερων συγκεκριμένων στοιχείων, που χαρακτηρίζουν την υπόστασή του από άποψη φυσική, βιολογική, ψυχική, οικονομική, πολιτιστική, πολιτική ή κοινωνική και

δ) **αποδέκτης** είναι το φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή δημόσια αρχή ή υπηρεσία ή οποιοσδήποτε άλλος οργανισμός, στον οποίο ανακοινώνονται ή μεταδίδονται τα δεδομένα, ανεξαρτήτως αν πρόκειται για τρίτο ή όχι).

Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ίδιου Κώδικα λόγο αναιρέσεως, όταν περιέχονται σ' αυτή με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ακροαματική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, για το οποίο κηρύχθηκε ένοχος ο κατηγορούμενος, οι αποδείξεις που τα θεμελίωσαν και οι σκέψεις με τις οποίες τα αποδείχθέντα περιστατικά έχουν υπαχθεί στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε.

Τα αποδεικτικά μέσα, δηλαδή, πρέπει να προκύπτει με βεβαιότητα, ότι έχουν ληφθεί υπόψη από το Δικαστήριο, όλα στο σύνολό τους και όχι μόνο ορισμένα από αυτά. Για τη βεβαιότητα δε αυτή, αρκεί να μνημονεύονται όλα, έστω κατά το είδος τους (μάρτυρες, έγγραφα κλπ), χωρίς ανάγκη ειδικότερης αναφοράς τους και μνείας τού τι προέκυψε από καθένα. Τέλος, περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης, που ιδρύει λόγο αναιρέσεως, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠΔ, υπάρχει όταν το δικαστήριο της ουσίας, αποδίδει σε τέτοια διάταξη έννοια διαφορετική από εκείνη, που έχει πράγματι αυτή ή δεν υπάγει σωστά τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε στη διάταξη που εφαρμόστηκε, καθώς και όταν η διάταξη αυτή παραβιάστηκε εκ πλαγίου, για το λόγο ότι στο πόρισμα της απόφασης (αναγόμενο στα στοιχεία και την ταυτότητα του οικείου εγκλήματος), που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του διατακτικού με το σκεπτικό, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος από τον Άρειο Πάγο, για την ορθή ή μη εφαρμογή του νόμου, οπότε η απόφαση στερείται νόμιμης βάσης.

Στην προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, το Τριμελές Εφετείο Πλημμελημάτων Πειραιώς, που, δικάζοντας κατ' έφεση, εξέδωσε αυτή, δέχθηκε κατά την ανέλεγκτη αναιρετικά κρίση του, ότι, από τα αποδεικτικά μέσα που λεπτομερώς κατ' είδος αναφέρει, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: "Από τις καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας και υπερασπίσεως, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο, τα πρακτικά της πρωτοβάθμιας δίκης και τα λοιπά έγγραφα που αναγνώστηκαν και αναφέρονται στα πρακτικά, σε συνδυασμό με την απολογία του κατηγορουμένου, και την όλη αποδεικτική διαδικασία, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα:

Ο κατηγορούμενος και ο μηνυτής Ψ1 είχαν μακροχρόνιες δικαστικές διαμάχες από οικονομικές διαφορές που είχαν προκύψει από τις χρηματιστηριακές συναλλαγές που είχαν μεταξύ τους, όπου, κατά τους ισχυρισμούς του μηνυτή, ο κατηγορούμενος του όφειλε τεράστια χρηματικά ποσά και εξαιτίας τούτου ο μηνυτής είχε υποβάλει μηνύσεις και καταθέσει αγωγή κατά του κατηγορουμένου, ζητώντας την ποινική καταδίκη για απάτη κακούργηματικού χαρακτήρα κλπ καθώς και την καταβολή σ' αυτόν των χρηματικών ποσών, που ο κατηγορούμενος είχε ωφεληθεί παρανόμως, σε βάρος της περιουσίας του μηνυτή. Τον Ιούνιο 2001, ο μηνυτής είχε δηλώσει ενώπιον της 19ης Ανακρίτριας Αθηνών παράσταση πολιτικής αγωγής λόγω ηθικής βλάβης εναντίον του κατηγορουμένου για την πράξη της απάτης σε βαθμό κακούργηματος σε βάρος του επενδυτικού κοινού. Ο κατηγορούμενος, που τον Αύγουστο του 2001 ήταν προσωρινά

κρατούμενος δυνάμει εντάλματος της ως άνω Ανακρίτριας, προκειμένου να εξασθενήσει το βάσιμο των ισχυρισμών του μηνυτή, **χωρίς δικαίωμα, έλαβε γνώση προσωπικών δεδομένων του μηνυτή και στη συνέχεια ανακοίνωσε σε πρόσωπα που δεν είχαν δικαίωμα να λάβουν γνώση.** Δηλαδή στην Αθήνα, τον Πειραιά και τη Χαλκίδα, αφού πρώτα παρέσχε σχετικές εξουσιοδοτήσεις στην πρωτοδίκως συγκατηγορούμενη του Ε1, υπέβαλε, μέσω αυτής στους Γραμματείς των ανωτέρω Πρωτοδικείων και πέτυχε παρανόμως να του χορηγηθούν αντίγραφα καταδικαστικών αποφάσεων και ενταλμάτων σύλληψης παλαιότερων ετών, που αφορούσαν τον κατηγορούμενο Ψ1. **Το περιεχόμενο των αποφάσεων αυτών, στη συνέχεια, ανέπτυξε λεπτομερώς (αριθ. αποφάσεως, δικαστήριο και επιβληθείσα ποινή) σε τρία διαδοχικά εξώδικα, που επέδωσε στον εγκαλούντα και κοινοποίησε σε τρίτους, ανακοινώνοντάς τους με τον τρόπο αυτό προσωπικά δεδομένα του μηνυτή, χωρίς δικαίωμα.**

Ειδικότερα: Α) Στον Πειραιά την 10-8-2001, χωρίς να υποβάλει αίτηση, έλαβε αντίγραφα των υπ' αριθ. 129/22-7-82 και 163/18-11-82 ενταλ. σύλληψης του Ανακριτή του Πρωτ. Πειραιά, που είχαν εκδοθεί σε βάρος του μηνυτή Ψ1. Β) Στον Πειραιά, την 9-8-2001 υπέβαλε αίτηση και την 10-8-2001, δια της εξουσιοδοτημένης απ' αυτόν Ε1, έλαβε αντίγραφα των ακόλουθων αποφάσεων: 11002/84, 11022/84, 27603/87 (συγχωνευτικής) και 4983/84, 96696/84, 1109/84, 8702/81, 1102/84, 97696/84, 12172/83, 11009/84 και 17685/84 του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Πειραιά. Γ) Στην Αθήνα την 10-8-2001 έλαβε πλήρη αντίγραφο των αποφάσεων 44029/86, 75949/84, 3938/87, 38390/84, 6608/82 Μονομ. Πλημ/δικείου Αθήνας. Δ) Στην Αθήνα την 21-8-2001 έλαβε πλήρη αντίγραφο των με αριθμ. 29524/87, 2858/86, 54381/91 αποφάσεων του Τριμελούς Πλημ/δικείου και την 65219/84, 176/82, 55712/81 του Μον. Πλημ/κείου Αθήνας. Ε) Στην Αθήνα στις 28-8-2001 έλαβε αντίγραφο και με τον τρόπο αυτό έλαβε πλήρη γνώση του περιεχομένου της με αριθ. 26850/86 απόφασης του Τριμ. Πλημ/κείου Αθήνας και της 86684/84 Μονομ. Πλημ/κείου Αθήνας. ΣΤ) Στον Πειραιά την 31-8-2001 έλαβε αντίγραφο και γνώση του κειμένου των υπ' αριθμ. 907/82, 2609/83.4110/85 αποφάσεων του Τριμ. Πλημ/κείου Πειραιά καθώς και των υπ' αριθ. 7577/95, 52151/86, 13624/85, 1764/84, 11018/83, 10710/83, 9600/83, 14311/82, 9174/82, 5534/82, 7284/82, 2355 0/81, 5123, 5124, 5125 και 5126/81, 4203/81, 2060 έως και 2064/81, 19552/80, 3006/80, 7280/78, 15708/78, 12172/88, 138 89/81, 17614/84, 4724/86, 17685/84, 16175/81 (συγχωνευτική) αποφάσεων του Μονομελούς Πλημ/κείου Πειραιά. Ζ) Στην Αθήνα την 19-9-2001 έλαβε αντίγραφο και γνώση του περιεχομένου των υπ' αριθ. 50441/82, 56273/82, 70126/82, 105738/83, 76539/82 αποφάσεων του Μον. Πλημ/κείου Αθήνας. Η) Στη Χαλκίδα και σε ημερομηνία που δεν προσδιορίστηκε, αλλά εντός του χρονικού διαστήματος από 9-8 έως 24-8-2001, έλαβε αντίγραφο και γνώση της 1470/76 απόφασης του Μον. Πλημ/κείου Χαλκίδας και Θ) Στην Αθήνα στις 27-9-2001 έλαβε αντίγραφο και γνώση των με αριθ. 75949/84, 8664/84 και 44029/86 αποφάσεων του Μον. Πλημ/κείου Αθήνας. Στις σχετικές αιτήσεις ο κατηγορούμενος, ως δικαιολογητικό λόγο στήριξης του δήθεν δικαιωμάτος του, πηγάζοντος εκ του άρθρου 147 ΚΠΔ, επικαλείτο το γεγονός ότι επιθυμούσε να χρησιμοποιήσει τις αποφάσεις "προς συμπλήρωση του φακέλου της ανακριτικής διαδικασίας που βρίσκεται σε εξέλιξη και υποστήριξη της υπερασπίσεώς μου".

Ο κατηγορούμενος όμως απέκρυψε το γεγονός ότι οι αποφάσεις αυτές αφορούσαν τον μηνυτή, επιτυγχάνοντας έτσι την έγκριση της χορήγησης των αποφάσεων αυτών, ως αυτός να ήταν διάδικος, έχοντας έννομο προς τούτο συμφέρον, ενώ η αλήθεια ήταν ότι ο κατηγορούμενος δεν είχε δικαίωμα στη λήψη των αποφάσεων και γνώσεως του περιεχομένου τους, αφού ήταν τρίτο πρόσωπο, γεγονός που απέκρυπτε στο περιεχόμενο των αιτήσεών του.

Στη συνέχεια, ο κατηγορούμενος συνέταξε τρία εξώδικα (από 13-8-2001, 24-8-2001 και 5-9-2001), στα οποία έκανε μνεία των καταδικαστικών αποφάσεων, τα οποία επέδωσε στον μηνυτή και τα κοινοποίησε σε τρίτους και ειδικότερα α) στην Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς β) στο Χρηματιστήριο Αξιών και γ) στο Α.Τ ..., που δεν είχαν δικαίωμα να λάβουν γνώση προσωπικών δεδομένων του μηνυτή, σε αντίθεση με τις δικαστικές αρχές, όπου παράλληλα κοινοποίησε τα ως άνω εξώδικα ο κατηγορούμενος, που έχουν δυνατότητα εκ του νόμου προσβάσεως στα δεδομένα αυτά.

Με τον τρόπο αυτόν, ο κατηγορούμενος επεξεργάστηκε παρανόμως, χωρίς τη συγκατάθεση του μηνυτή, προσωπικά αυτού δεδομένα, τα οποία στη συνέχεια διέδωσε στους ως άνω τρίτους, προσβάλλοντάς κατ' αυτόν τον τρόπο την υπόληψη του τελευταίου. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως αποδείχθηκε η διάδοση από τον κατηγορούμενο των

προσωπικών δεδομένων του μηνυτή, δεν απέβλεπε στην άσκηση ή υπεράσπιση των δικαιωμάτων του ενώπιον του Δικαστηρίου, αφού οι αποφάσεις αυτές αφορούσαν καταδίκες του μηνυτή για αγορανομικές παραβάσεις, έκδοση ακάλυπτων επιταγών και μη καταβολή εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών ΙΚΑ κλπ, που δεν ασκούσαν οποιαδήποτε επιρροή στις υπάρχουσες τότε διαφορές του κατηγορουμένου με τον μηνυτή, **αλλά απέβλεπε στο να δυσφημήσει τον τελευταίο στις χρηματιστηριακές αρχές και στα ως άνω αναφερόμενα πρόσωπα, ως άτομο με ποινικό παρελθόν.**

Κατ' ακολουθία των προεκτεθέντων, πρέπει ο κατηγορούμενος να κηρυχθεί ένοχος της παράβασης του άρθρου 22 §4 ν. 2472/97, κατ' εξακολούθηση, απορριπτόμενων ως ουσιαστικά αβασίμων των προβληθέντων αυτοτελών ισχυρισμών του.

Ειδικότερα, ως προς τον ισχυρισμό περί συνδρομής συγγνωστής νομικής πλάνης στο πρόσωπο του κατηγορουμένου, πρέπει να λεχθούν τα ακόλουθα: Κατά τη διάταξη του άρθρου 31 παρ. 2 ΠΚ η πράξη δεν καταλογίζεται στον δράστη αν αυτός πίστεψε, λόγω πλάνης ότι είχε δικαίωμα να τελέσει την πράξη και η πλάνη του αυτή ήταν συγγνωστή. Απαραίτητα στοιχεία του ισχυρισμού του αυτού είναι τα συνιστώντα την ίδια την πλάνη περιστατικά, καθώς και η προσωπική κατάσταση του δράστη, που προσδιορίζονται από την ηλικία, τις προσωπικές ικανότητες, το επάγγελμα, την προσπάθεια που αυτός κατέβαλε για να ενημερωθεί περί του ισχύοντος δικαίου, ακόμη και τον πνευματικό του περίγυρο, ώστε με τη στάθμιση των προσωπικών αυτών στοιχείων να σχηματίσει το δικαστήριο πεποίθηση αν ο ισχυρισμός αυτός είναι αληθινός ή προσχηματικός. Στην προκειμένη όμως περίπτωση, ο κατηγορούμενος δεν εκθέτει ενώπιον του δικαστηρίου κανένα εκ των στοιχείων αυτών, προς θεμελίωση του ισχυρισμού του, ο οποίος είναι και εξ αυτού του λόγου απορριπτέος, προεχόντως ως αόριστος, πλέον του ότι αυτοαναιρείται από το γεγονός ότι η διάδοση των προσωπικών δεδομένων του μηνυτή από τον κατηγορούμενο, όπως ήδη προελέχθη, δεν απέβλεπε στην άσκηση ή υπεράσπιση των δικαιωμάτων του κατηγορουμένου ενώπιον του δικαστηρίου, αφού οι εις βάρος του μηνυτή καταδικαστικές αποφάσεις (ως άνω) δεν ασκούσαν οποιαδήποτε επιρροή στις υπάρχουσες τότε μεταξύ τους διαφορές".

Στη συνέχεια, το Τριμελές Εφετείο Πειραιώς κήρυξε ένοχο τον αναιρεσείοντα της παραπάνω πράξεως και του επέβαλε ποινή φυλακίσεως ενός (1) έτους και χρηματική ποινή τριών χιλιάδων (3000) ευρώ. Με τις παραδοχές αυτές, η προσβαλλόμενη απόφαση, διέλαβε την απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Π.Δ, ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκτίθενται σ' αυτή με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του ανωτέρω ποινικού αδικήματος, οι αποδείξεις από τις οποίες προέκυψαν αυτά και οι νομικοί συλλογισμοί, με βάση τους οποίους έγινε η υπαγωγή τους στις οικείες ποινικές διατάξεις, των άρθρων 26 παρ. 1α, 27 παρ. 1, 98 ΠΚ και 22 παρ. 4 Ν. 2472/1997, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε, χωρίς να τις παραβιάσει ούτε ευθέως, ούτε εκ πλαγίου, με ελλειπείς ή αντιφατικές παραδοχές ή διατάξεις. Με τους πρώτο (στοιχ. Ι.4) και δεύτερο (στοιχ. ΙΙ) λόγους αναιρέσεως του κυρίου δικογράφου, πρώτο, τέταρτο και πέμπτο του δικογράφου των προσθέτων, ο αναιρεσείων προβάλλει τις από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' και Ε' του ΚΠΔ αιτιάσεις, ότι 1) το σκεπτικό της πληττόμενης απόφασης ταυτίζεται με το διατακτικό της, 2) δεν εκτίθενται στην απόφαση τα πραγματικά περιστατικά και οι δικανικοί συλλογισμοί, με τους οποίους το δικαστήριο οδηγήθηκε στην κρίση του, 3) οι δικαστικές αποφάσεις δεν αποτελούν ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα και 4) από την παραδοχή της απόφασης ότι "ο κατηγορούμενος όμως απέκρυψε το γεγονός ότι οι αποφάσεις αυτές αφορούσαν τον μηνυτή, επιτυγχάνοντας έτσι την έγκριση της χορήγησης των αποφάσεων αυτών, ως αυτός να ήταν ο διάδικος, έχοντας έννομο προς τούτο συμφέρον. **Ενώ η αλήθεια ήταν ότι ο κατηγορούμενος δεν είχε δικαίωμα στη λήψη των αποφάσεων και γνώσεως του περιεχομένου τους, αφού ήταν τρίτο πρόσωπο,** γεγονός που απέκρυψε στο περιεχόμενο των αιτήσεών του", δεν προκύπτει σαφώς σε τι συνίσταται το παράνομο της λήψης από αυτόν των δήθεν ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων και δεν αιτιολογείται καθόλου η έλλειψη του εννόμου συμφέροντός του να λάβει τα αντίγραφα των αποφάσεων, με αποτέλεσμα να υπάρχουν λογικά κενά και να υπάρχει ασάφεια, για το τι πράγματι δέχθηκε το Δικαστήριο.

Οι αιτιάσεις όμως αυτές είναι αβάσιμες διότι

1) από την προσβαλλομένη απόφαση προκύπτει ότι το σκεπτικό της δεν ταυτίζεται με το διατακτικό, αλλά περιέχει επί πλέον στοιχεία, τα οποία στηρίζουν τις παραδοχές της,

2) στο σκεπτικό της απόφασης, όπως προαναφέρθηκε, παρατίθενται λεπτομερώς τα πραγματικά περιστατικά και οι συλλογισμοί, με βάση τους οποίους το δικαστήριο κατέληξε στην κρίση του,

3) οι καταδικαστικές αποφάσεις αποτελούν προσωπικά δεδομένα και μάλιστα ευαίσθητα και

4) με την παραπάνω παραδοχή, η οποία μάλιστα ειδικώς αιτιολογείται, σαφώς γίνεται δεκτό, ότι ο αναιρεσείων δεν είχε δικαίωμα να λάβει γνώση του περιεχομένου των προσωπικών δεδομένων του μηνυτή, προκειμένου να τα ανακοινώσει σε άλλες αρχές, πλην των δικαστικών, στις οποίες (άλλες αρχές) και τα ανακοίνωσε και συνεπώς, ως τρίτος, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν είχε έννομο συμφέρον να λάβει τα αντίγραφα των παραπάνω αποφάσεων και δικαίωμα να λάβει γνώση του περιεχομένου των. Επομένως, είναι αβάσιμοι οι λόγοι αναιρέσεως, που προαναφέρθηκαν.

Κατά το άρθρο 7 §§1, 2 του Ν. 2472/1997, απαγορεύεται η συλλογή και η επεξεργασία ευαίσθητων δεδομένων. Κατ' εξαίρεση, επιτρέπεται η συλλογή και η επεξεργασία ευαίσθητων δεδομένων καθώς και η ίδρυση και λειτουργία σχετικού αρχείου, ύστερα από άδεια της Αρχής, όταν συντρέχουν μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α)...β) Η επεξεργασία είναι αναγκαία για τη διαφύλαξη ζωτικού συμφέροντος του υποκειμένου ή προβλεπόμενου από το νόμο συμφέροντος τρίτου, εάν το υποκείμενο τελεί σε φυσική ή νομική αδυναμία να δώσει τη συγκατάθεσή του... γ) **Η επεξεργασία αφορά δεδομένα που δημοσιοποιεί το ίδιο το υποκείμενο** ή είναι αναγκαία για την αναγνώριση, άσκηση ή υπεράσπιση δικαιώματος ενώπιον δικαστηρίου ή πειθαρχικού οργάνου. Περαιτέρω, κατά την παρ. 1 του άρθρου 7Α του ίδιου νόμου, δεν είναι απαραίτητη άδεια της αρχής "α)... β)... γ)... δ)... ε) όταν η επεξεργασία γίνεται από δικηγόρους, συμβολαιογράφους, άμισθους υποθηκοφύλακες και δικαστικούς επιμελητές ή εταιρείες των προσώπων αυτών και αφορά στην παροχή νομικών υπηρεσιών προς πελάτες τους, εφόσον ο υπεύθυνος επεξεργασίας και τα μέλη των εταιρειών δεσμεύονται από υποχρέωση απορρήτου που προβλέπει νόμος και τα δεδομένα δεν διαβιβάζονται ούτε κοινοποιούνται σε τρίτους, εκτός από τις περιπτώσεις που αυτό είναι αναγκαίο και συνδέεται άμεσα με την εκπλήρωση εντολής του πελάτη".

Εξάλλου, από τη διάταξη του άρθρου 31 παρ. 2 του Π.Κ. προκύπτει ότι, για να μη καταλογισθεί η πράξη στον κατηγορούμενο λόγω συγγνωστής νομικής πλάνης, απαιτείται να συντρέχει πεπλανημένη πίστη του για το δικαίωμά του να εκτελέσει την πράξη και άγνοια του άδικου χαρακτήρα της, τον οποίο δεν μπορούσε να γνωρίζει οποιαδήποτε και να κατέβαλε επιμέλεια και προσπάθεια, ενόψει των πνευματικών και επαγγελματικών δυνατοτήτων του. Ο ισχυρισμός για ύπαρξη συγγνωστής νομικής πλάνης, ως τείνων στην άρση του καταλογισμού της πράξεως στον κατηγορούμενο, είναι αυτοτελής και η απόρριψή του πρέπει να αιτιολογείται ειδικώς από το δικαστήριο της ουσίας, κατά τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Π.Δ., όπως ήδη ισχύει, υπό την αυτονόητη προϋπόθεση, ότι έχει προβληθεί κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, με όλα δηλαδή τα πραγματικά περιστατικά τα οποία, κατά την ανωτέρω διάταξη του Π.Κ., είναι αναγκαία για την θεμελίωσή του.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της δίκης, κατά την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, ο αναιρεσείων κατηγορούμενος, δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του, κατά την ακροαματική διαδικασία, ισχυρίστηκε ότι: α) οι αποφάσεις, που νομίμως συνέλεξε, κοινοποιήθηκαν τόσο στην Ανακρίτρια όσο και στην Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς και το Χρηματιστήριο Αξιών Αθηνών, που αιτούνταν από αυτόν μετά την προφυλάκιση του, συνεχή ενημέρωση για την πορεία της ποινικής διαδικασίας την γνωστοποίηση κάθε νέου στοιχείου, καθώς η εταιρεία ..., της οποίας ο κατηγορούμενος ήταν κύριος μέτοχος, αποτελεί εταιρεία διαχείρισεως χαρτοφυλακίου, ενώ η ..., της οποίας ήταν Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος, ήταν εταιρεία εισηγμένη στο χρηματιστήριο, οι κοινοποιήσεις δε αυτές έγιναν για τη διαφύλαξη των δικαιωμάτων του, καθώς και από δικαιολογημένο ενδιαφέρον, ως προς το ποιόν, από ποινικής απόψεως και την αξιοπιστία του μηνυτή του, ενόψει του ότι αυτός είχε παρασταθεί ως πολιτικός ενάγων για την σε βάρος του κατηγορία και 2) κατά τον χρόνο που τέλεσε την παραπάνω πράξη βρισκόταν προσωρινά κρατούμενος στις φυλακές ... και ενήργησε πιστεύοντας στη νομιμότητα του εγχειρήματός του. Τούτο δε συνάγεται και από το ίδιο το σώμα της εξουσιοδότησης του, στο οποίο

αναφέρει ότι αφορούν στοιχεία προσώπου που έχει δηλώσει παράσταση πολιτικής αγωγής, προκειμένου να προσκομιστούν προς συμπλήρωση του φακέλου της δικογραφίας που εκκρεμούσε στην 19η Τακτική Ανακρίτρια, επικαλούμενος το έννομο συμφέρον του, δυνάμει του άρθρου 147 ΚΠΔ. Τίθεται λοιπόν ζήτημα άρσεως καταλογισμού που στηρίζεται όχι στο αντικειμενικά άδικο, αλλά στην υποκειμενική αντίληψη του, για τον άδικο χαρακτήρα της πράξης του, που συνίσταται στην πίστη του στο δικαίωμά του ότι ενεργούσε για την συγκέντρωση στοιχείων που θα συνέτειναν στην προάσπιση της ελευθερίας του και για το λόγο αυτό πίστευε ότι αποκλείεται το άδικο λόγω του ότι είχε δικαίωμα χρήσης των επίμαχων δεδομένων προς προάσπιση υπέρτερου συμφέροντός του εν όψει και του ότι ενήργησε καθ' υπόδειξη των νομικών του συμβούλων.

Ο πρώτος από τους παραπάνω ισχυρισμούς, προβληθείς ως λόγος άρσεως του αδικού της πράξης του, με την επίκληση των παραπάνω διατάξεων, δεν ήταν νόμιμος διότι, στην προκειμένη περίπτωση, Α) πρόκειται για επεξεργασία ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων, αναφερομένων σε ποινικές διώξεις και καταδίκες (άρθρο 2β του ν. 2472/1997), η οποία γενικά απαγορεύεται, επιτρέπεται δε κατ' εξαίρεση, ύστερα από άδεια της αρχής και, εφόσον είναι αναγκαία "για την αναγνώριση, άσκηση, ή υπεράσπιση δικαιώματος ενώπιον Δικαστηρίου ή πειθαρχικού οργάνου", προϋπόθεση η οποία δεν συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση, αφού η επεξεργασία, για την οποία καταδικάστηκε ο αναιρεσείων, αφορά κοινοποίηση σε άλλες αρχές πλην των παραπάνω και 2) δεν είναι απαραίτητη η άδεια της αρμόδιας αρχής όταν η επεξεργασία προσωπικών δεδομένων γίνεται μόνο από τα πρόσωπα που αναφέρονται στην παραπάνω διάταξη του άρθρου 7Α (δηλαδή δικηγόρους κλπ ή εταιρείες των προσώπων αυτών), και όχι από τον αναιρεσείοντα, όπως συνέβη στην συγκεκριμένη περίπτωση.

Περαιτέρω, ο δεύτερος ισχυρισμός, έτσι που προβλήθηκε, ήταν αόριστος, διότι δεν έγινε επίκληση συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών, επί των οποίων να θεμελιώνεται. Ειδικότερα, ο αναιρεσείων δεν προσδιόρισε: 1) το συγκεκριμένο πρόσωπο, το οποίο, ως νομικός παραστάτης του, τον συμβούλευσε και του υπέδειξε να προβεί στις παραπάνω ενέργειες και αν αυτό τον διαβεβαίωσε συγχρόνως και για το νόμιμο των ενεργειών αυτών, 2) άλλες ενέργειες στις οποίες προέβη, προκειμένου να πληροφορηθεί αν η παραπάνω συμπεριφορά του ήταν νόμιμη, ώστε να κριθεί η επιμέλειά του, και 3) τις πνευματικές και επαγγελματικές του ιδιότητες, οι οποίες συνθέτουν την προσωπικότητα του και προσδιορίζουν την δυνατότητα του να αντιληφθεί το άδικο της πράξης του, με αποτέλεσμα το Δικαστήριο να μην μπορεί να εκτιμήσει αν η επικαλούμενη πλάνη του είναι ή όχι συγγνωστή. Τους αυτοτελείς αυτούς ισχυρισμούς η προσβαλλόμενη απόφαση, όπως προκύπτει από το σκεπτικό της, απέρριψε, τον πρώτο ως κατ' ουσία αβάσιμο και το δεύτερο "προεχόντως ως αόριστο", διαλαμβάνοντας, μάλιστα, ως προς την απόρριψη του πρώτου, αν και δεν είχε υποχρέωση, ειδική αιτιολογία. Επομένως οι, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Β' και Δ' ΚΠΔ, πρώτος (στοιχ. Ι) και δεύτερος (στοιχ. ΙΙ) στην αίτηση αναιρέσεως, τρίτος και τέταρτος στο δικόγραφο των προσθέτων, λόγοι αναιρέσεως, για έλλειψη α) ακροάσεως και β) ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, ως προς την απόρριψη των παραπάνω ισχυρισμών, είναι αβάσιμοι και πρέπει να απορριφθούν. Κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Η' του ΚΠΔ, υπέρβαση εξουσίας υπάρχει όταν το δικαστήριο άσκησε εξουσία την οποία δεν του δίνει ο νόμος.

Στην προκειμένη περίπτωση, ο αναιρεσείων, με τον πρώτο (στοιχ. Ι.9.3) στην αίτηση και δεύτερο στο δικόγραφο των προσθέτων λόγο επικαλείται, ότι το Εφετείο παρέλειψε να αποφανθεί για την επεξεργασία των προσωπικών δεδομένων, η οποία φέρεται ότι τελέστηκε με την κοινοποίηση των, από 13-8-2001, 24-8-2001 και 5-9-2001, εξωδίκων στην 19η Ανακρίτρια του Πρωτοδικείου Αθήνας και έτσι παρέβη αρνητικά την εξουσία του. Όπως, όμως, προκύπτει από το διατακτικό της πληττόμενης απόφασης, δεν περιέχεται σ' αυτό καταδικαστική διάταξη για την πράξη αυτή και συνεπώς ο αναιρεσείων δεν έχει έννομο συμφέρον να επικαλεστεί τη σχετική πλημμέλεια, ανεξαρτήτως του ότι, από το σκεπτικό της απόφασης, σαφώς προκύπτει η απαλλαγή του, ως προς αυτήν. Επομένως, είναι αβάσιμος ο παραπάνω λόγος αναιρέσεως. Μετά από αυτά και αφού δεν υπάρχουν, για έρευνα, άλλοι παραδεκτοί λόγοι αναιρέσεως, πρέπει να απορριφθούν η αίτηση αναιρέσεως και οι πρόσθετοι λόγοι, να καταδικασθεί δε ο αναιρεσείων στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 παρ. ΚΠΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 9-2-2009 αίτηση του Χ1 για αναίρεση της 811/2008 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Πειραιώς και τους από 15-4-2009 πρόσθετους λόγους. Και Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα, τα οποία ανέρχονται σε διακόσια είκοσι (220) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 19 Μαΐου 2009. Και Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 4 Ιουνίου 2009.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ